

паци бѣ и Мариусъ. По едно врѣме единъ куршумъ го удари и той потъна въ кърви. Жанъ Валжанъ, който него врѣме се случи на това мѣсто, съжали се надъ ранения и го дигна на гърбъ да го избави отъ другитѣ куршуми. На пжтя го срѣща Тенардие и си помислилъ, че Жанъ Валжанъ е убилъ младежа съ цѣлъ да го обере и сега бѣга да скрие трупа му. Тенардие поиска да се възползува отъ това нѣщо. Приближава се и отрѣзва съ ножа си кжсъ отъ Мариусовата кървава дреха безъ да го забѣлѣжи Жанъ Валжанъ.

— Това кърваво парче ми трѣбва, помисли си Тенардие; съ него азъ ще изкарамъ много пари.

Отъ тогава се бѣха минали много години. Сега чакъ Тенардие се научи, че Жанъ Валжанъ оженилъ Козета за Мариуса, па намисли да изкара отъ него пари. Съ това намѣрение се явява въ кжщата му.

— Знаете ли, какъвъ човѣкъ е Жанъ Валжанъ, пита той Мариуса. Той е старъ затворникъ-хайдутинъ.

— Азъ по-рано знамъ това, му отговаря Мариусъ.

— Господине Мариусе, дайте ми 20,000 лева да ви обадя тайната.

— Не, не давамъ, каза Мариусъ, тѣзи тайни ми сж познати.

— Господине, баремъ 10,000 лева дайте.

— Нищо нѣма да ви дамъ. Знамъ, какво искате да ми кажете.

Очитѣ на непознатия се помрачиха и той каза:

— Дайте поне 20 лева. Азъ днесъ трѣбва да ямъ, а нѣмамъ пари.

Мариусъ се сѣти, кой е този човѣкъ и вторачено рече: